

SIMEK VALÉRIA

A szavak mélyén

A szavak mélyére ereszkedtél,
visszaszálltál a gyerekkorba.
Előbukkantak arcok az emlékek
mezejéről. Az áldás szavai a
családban, az étel íze a hajdani
együttléteket idézi. Amikor még
létezett a megtartó közösség a
falu határain belül. Amikor
még nem szóródtak szét a
világ minden égtája felé,
mint a tovaröppenő madarak.
Amikor igazán fontos volt az
adott szó, az emberi méltóság.
Amikor sarjasztó erővel
kapaszkodtak a szekérderékban.
Amikor a szegénység szükségét
akasztott a nyakukba.
Amikor szárnyasodott a hitük,
lelkük, kedvük. Amikor tisztuló
pillantással nézték a jelent, a
kurta örömet. S tudták, hogy
mindig, mindent előlről
kell kezdeni.

Sötétben

A sűrűsödő sötétben
lobban a gyufa lángja.
Aggodalmas érintés,
léptek, ajtónyitás.
A bekúszó szél a
hullámvás játékát hozza.
Világosság, fény, melegség
az otthon melengető fészkeben.

SIMEK VALÉRIA

Minden idegszáladdal

A forrás egyik ága lettél,
megszámlálhatatlan cseppjei
közt velük énekeltél.
Életed medrét jártad, az
itt és a most napjaidnak
érzületével. Kerested a megfelelő
utat, ahol járni tudtál.
Kimentél a földekre, mert
kenyér kellett a holnaphoz.
Földet- eget összekötő
repüléssel éltél, s ha kifújít
fészkekből a szél, hoztál
játékot, kérdőjeleket,
kapaszkodást fölfelé.
Minden idegszáladdal ebben
a talajban gyökereztél.
Álarc nélküli voltál.
Az október a múltó idő
emlékezete, Téged is elvitt.
Most itt állok az avarillatú
estében, a mézízű csöndben.

Kovácsműhelyben

Apámmal a kovácsműhelyhez
mentünk lovunkat patkoltatni.
S a műhely kohójában szikrák
pattogtak. Az üllővel feleselgető
izzásban, ritmusteremtő munkában
kezdtek a reggelt.